

Narod koji nema svoje knjige i svoga pisma, svojih knjigopisaca i svojih knjigoljubaca ne može se nazvati narodom.

{xtypo_dropcap}I{/xtypo_dropcap}zgovori, čedo moje, našu najveću riječ, izgovori SRB, pa mi reci koliko ti u ušima traje. Tren. Izgovorena riječ traje dok se izgovara, pa nestaje kao dah iz grudi koji ju je proizveo.

Samo napisana riječ ostaje.

Reci AZ, BUKI, VJEDI, GLAGOL, i sve će te riječi odletjeti kao ptice u jatu čim ih izgovoriš. A napiši ih na kamenu, drvetu, na koži jelenjoj ili na trošnome listu papirusa i uvijek ćeš ih naći tu gdje si ih ostavio.

Napisana riječ traje duže od usta koja su je izgovorila, i grla iz kojeg je doviknuta, i ušiju koje su je čule. Traje vječno. Kad je za hiljadu godina pronađu nijemu na papiru ili koži, prozboriće. I ja sam, sine moj, vidio i čatio knjige starostavne, pisane prije hiljadu godina. I sam čitaš knjige izašle iz glava koje su davno postale prah ili, su se odavno pretvorile u šuplje lobanje.

Od nas će, čedo moje, ostati ono što bude zapisano u knjizi.

Sada pipamo po mraku prošlosti i tražimo u dalekoj istoriji nešto o nama Srbima i ne nalazimo nikakvog traga ni glasa o nama. Kao da nas nije bilo. A bili smo i tada. Jer da nismo bili tada, ne bi nas bilo ni sada. I mi Srbi smo Adamova djeca. Bilo nas je, ali nismo zapisani. Samo zapisani narodi ulaze u istoriju.

Kažem ti, milo moje, govorenje je razgovor sa trenom. Pisanje je razgovor sa vijekovima, i mi moramo započeti naš veliki razgovor sa našim potomcima u vijeke vjekova, VO VJEKI VJEKOV, sine moj.

Slovo je čudno sjeme. Pismena su najbolje zrnje sjemeno svakoga naroda. Klija sa papira poslije hiljadu godina i rascvjetava se u glas i riječ, u sliku i priču, u misao i čuvstvo, i u davne srca otkucaje.

Čedo moje milo, ono što narod ne može mačem ni plugom, može knjigom i pisolom. Pisalo od suve trske ili od lakoga pera ostavlja dublje brazde od rala i motike. Glagoljati znači prolaziti, a pisati znači ostajati.

{xtypo_dropcap}N{/xtypo_dropcap}arod koji nema svoje knjigopisce i knjigovijedce nema svoje povijesti u prošlosti ni života u budućnosti. Mi smo ponekad bivali zapisivani tuđom rukom u tuđim knjigama i tuđim pismom. A pero u tuđoj ruci, sine, opasnije je od mača. Postaćemo narod kad se svojom rukom zapišemo u svojim knjigama i svojim jezikom i pismom.

Dobar književnik više vrijedi nego tri ljute vojvode i tri velika grada. Dobar vojvoda može osvojiti

svaki grad, a drugi ga može preoteti. Knjigu niko ne može pokoriti, a mnoge zemlje i gradove sačuvala je knjiga među svojim tvrdim koricama.

Čedo moje, ruka ti je vična i vješta peru i hartiji. Bog te je obdario i odredio da nas ti prvi čitko zapišeš u knjige. Zapiši nas u knjigu naroda na ovome svijetu da se zauvijek zna da smo bili, da jesmo i da će nas biti.

Reč Stevana Nemanje (Stefana Nemanje — oca Simeona (1166-1196)) izgovorene na samrtničkoj postelji, koje je zapisao njegov najmlađi sin Rastko, Sveti Sava (iz knjige „Zaveštanje Stefana Nemanje”, pisca Mileta Medića)